

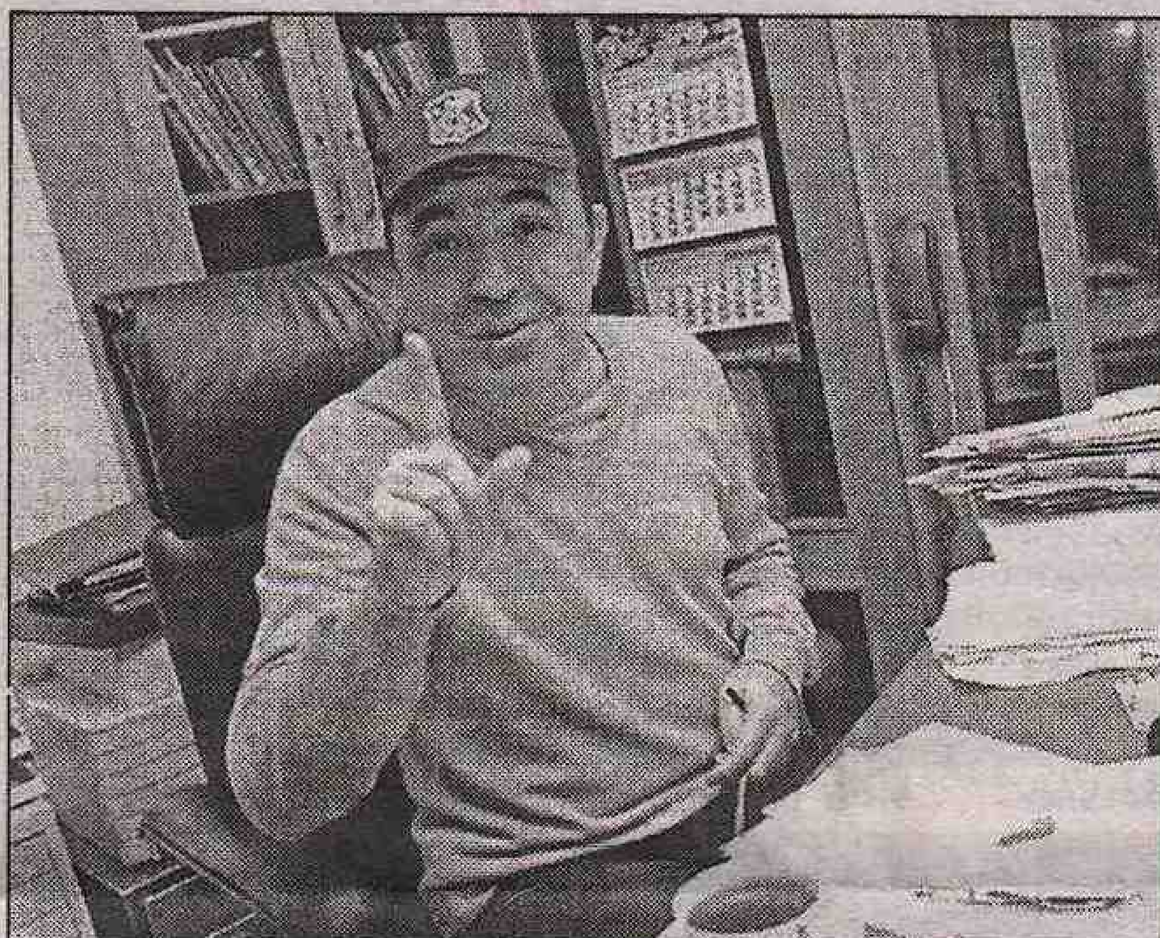
Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Четвер, 5 березня 2009 року • № 32 (2131) • Ціна вільна

СЕРЕД УКРАЇНЦІВ ЛИШЕ... РАБИНОВИЧ...

Уже зараз достеменно відомо, що серед кандидатів — іноземні фахівці з досвідом роботи в менеджменті таких солідних футбольних організацій, як, приміром, G-14, ФК "Манчестер Юнайтед". Є серед кандидатів і один вітчизняний. Йдеться про екс-власника столичного "Арсеналу" Вадима Рабиновича, і сам він про це неодноразово заявляв, і клуб заради цього продав.

Досі вважалося, що Вадим Зіновійович зробив такий "фінт" із клубом, аби благородно піти з футболу. Мовляв, продав клуб не тому, що "іграшка" набридла, а тому, що в президенти захотілося. А там Рабинович чи зняв би свою кандидатуру, чи не пройшов би за конкурсом. І вбив би відразу двох зайців: і непотрібного тягаря позбувся, й імідж закоханого в футбол не втратив. Однак є низка фактів, які змушують думати, що амбіції новоспеченого кандидата значно більші, ніж просто погратися зі своєю кандидатурою.

Кажуть, плітки не народжуються з нічого, і диму без вогню не буває. Чутки активно сватають у нові керманичі "Арсеналу" — напряму чи опосередковано — власника "Дніпра" Ігоря Коломойського. На користь такого припущення може свідчити не лише те, що половина запасних гравців "Дніпра" переїхала до столиці, а команда літає на збори з "Дніпром" та "Кривбасом" одним літаком. Свідчить про це і той факт, що генеральним директором "Арсеналу" став Володимир Пустоваров (вперше це ім'я прозвучало з уст президента ФФУ Григорія Суркіса на останньому виконкомі Федерації) — людина, що є одним із представників ВАТ "Укрнафта". Остання входить до групи "Приват", підконтрольної дніпропетровському мільярдеру. Чи не здається, що акція з купівлею-продажем "Арсеналу" — продумана технологія, де розігрується впливова посада, а клуб — розмінна монета? Адже якщо припустити, що між Рабиновичем та Коломойським виникла своєрідну рокіровка — клуб в обмін на лобіювання інтересів у прем'єр-лізі, — подібні припущення не такі вже й безпідставні. До того ж, якщо для затвердження рішення з 16-ти голосів потрібна половина + 1, тобто дев'ять, то певну фору можуть відповідні сили вже й мати. До "Дніпра" й "Кривбасу", якого теж пов'язують з Ігорем Коломойським, додамо ще й "Арсенал"; не треба забувати, що того ж таки Коломойського чутки пов'язують діловими стосунками із Суркісами. Додати сюди "Динамо" — і вже чотири голоси є. Ще одного-двох симпатиків серед власників клубів — і до більшості вже не так і далеко. Якщо голосування буде ще й таємним, то останні сумніви щодо такого підсумку можуть цілком розвіятися.

До речі, щодо кандидатури Рабиновича, то тут є певний нюанс. Наприклад, як його кандидатура пройшла сито відбору міжнародної компанії з підбору персоналу "Ward Howell"? Адже мала б бути рекомендація цієї організації, а не самовисування. Принаймні, на цьому акцентували власники клубів минулих виборів. Отож, якщо Рабинович і отримав від "Ward Howell" "одобрям-с", то чим він її "узяв"? Здібностями в менеджменті "Арсеналу"? Але всі досягнення Вадима Зіновійовича — концерти, дармове насіння, фотосесії команди з оголеними моделями — ні до чого не призвели, клуб так і залишився без ПМЖ і без визначеності на майбутнє. А може, ніякої співбесіди й рекомендації не було, а йде просто насадження "свого" кандидата, того, який вигідний?

Цілком можливо, що власники клубів стоять вище таких можливих викрутасів, але не опинилася б уся прем'єр-ліга в програші, коли будь-яка реакція після виборів буде подібною до розмахування кулаками після бійки. Поки що єдиний учасник УФПЛ, який привселюдно заявив, що не підтримає на виборах Рабиновича, — це президент "Карпат" Петро Димінський. А як вчинять інші, сьогодні знатимемо...

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

А КОГО Ж КРАЩЕ ВИБРАТИ?

Напередодні виборів президента прем'єр-ліги маємо аж занадто довгий список *ймовірних кандидатів — понад півсотні. На пост однієї зі стрижневих посад в українському футболі чимало висувається представників з європейських футбольних ліг, у тому числі — з країн великої п'ятірки, професіональних футбольних клубів, навіть таких, як "Арсенал", "Барселона", "Ювентус", "Ліон" тощо. Ми на різноманітні чутки не зважаємо, оскільки керуємося, хоч і неофіційною, однак завжди вірною інформацією.*

Ось і зараз нам стало відомо, що через сито відборів пройшла лише мізерна частина усіх претендентів. На кону стоїть не більше, не менше, а чотири кандидати. Ті, яких і запропонують прем'єр-лізі безпосередньо на голосуванні. А виглядає список претендентів так:

— Томас Курт, швейцарець, 42 роки, колишній генеральний менеджер G-14;

— Едвард Фрідман, 67 років, колишній комерційний директор "Манчестер Юнайтед";

— Вадим Рабинович, 55 років, екс-президент футбольного клубу "Арсенал" (Київ);

— Томас Гартнер, 52 роки, екс-директор по проведенню змагань Т.Е.А.М.

Сказати, хто буде кращим із цих кандидатів доволі важко — недарма кажуть: по плодах їхніх узнаєте. Потрібно час, щоб майбутній президент показав, що він зможе зробити корисного для українського футболу. Зараз, напевно, потрібно дивитися на вантаж здобутків і досвіду, який отримали кандидати на попередній ниві роботи.

По-перше. Надто вже б не хотілося, аби президентом УФПЛ став іноземець, адже тим самим ми розпишемося в бездарності вітчизняного менеджменту. Однак і реалії такі, що надто вже важко знайти в нашому футболі незаангажовані сили, або принаймні такі, на яких не будуть подивлятися скоса й сприймати, як лобі чиїхось певних інтересів. З іншого — до висуванців від учасників прем'єр-ліги теж буде прохолодне ставлення. Мовляв, якщо їх висунув якийсь клуб, де гарантія, що вони не будуть у майбутньому представляти інтереси тих, хто їх висував. Наприклад, на такий манер подейкують про Томаса Гюртнера, якого нібито пропонує донецький "Шахтар".

А коли вибір не такий уже й великий, мусиш втішатися тим, що є. А вибирати, навіть за таких умов, є з кого. Робота в організації "Об'єднання 18-и провідних клубів Європи — G-14", та ще й не ким-небудь, а генеральним менеджером — це чогось та й варте. Потужну структуру ще кілька років тому називали чи не найголовнішим опонентом або й альтернативою УЄФА. Тоді сам факт, що Курта, "сірого кардинала УЄФА", переманили з "Союзу європейських асоціацій" в G-14, називали найбільшою перемогою останньої.

Робота в "Манчестер Юнайтед" комерційним директором, як от у Едвара Фрідмана — теж, напевно, не погана робота. Мало хто сумнівається, що МЮ є вже багато років одним із найпопулярніших, найбагатших клубів світу, бренд — один із найрозкрученіших. На рівні "Реала", "Мілана" (а в них титулів та трофеїв набагато більше, аніж у англійців). Тож, навіть просто працюючи в цій структурі і без особливих досягнень, можна набратися досвіду. Впевнений, здебільшого позитивного.

Отож, начебто й вибирати є з кого, а не зациклюватися на комусь одному. Та врешті-решт, вибір буде за нібито "великими сього світу", тобто нашого українського футболу. Головне, щоб "прості смертні", якими, напевно, є для наших можновладців фахівці та вболівальники, потім не страждали від вибору, а раділи в унісон з тими, хто зробив правильний вибір.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

ПРО СТВОРЕННЯ ЗБІРНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНИ (1922—1924)

Історія створення збірної України, а саме збірній УРСР була необґрунтовано обійдена авторами багатьох публікацій після з причини (на думку автора цієї брошури) — відсутності у них інформації про цей період і необхідність проведення величезної роботи з її пошуку. Тобто це вимагало значних витрат часу на аналіз тих матеріалів, які можна було знайти у вже виданих книгах, брошурах і періодичному друці, а також проведення дослідницької роботи в архівах країни.

Саме тому всі автори друкованих видань не утрудняли себе турботами в плані приділенню достатньої уваги цьому питанню і обмежувалися сучасним періодом, коли збірна України була створена вже в 1992 році після отримання незалежності держави.

Сумно, та ніхто не спромігся навіть пошукати в періодичному друці минулих часів або хоч би скористатися тим, що з'являлося зрідка в газетах у вигляді спогадів футболістів і очевидців подій давно минулих днів.

Те ж саме відбулося з історією створення і першими матчами збірної УРСР — гордості кожного любителя футболу України. Хоча вигаданого в ній не так вже багато (більше просто замовчуваного), але чого коштують хоч би такі факти, як "знеособлення" в 20-і роки збірної УРСР і усілякі постійні "переклади стрілок" на збірну Харкова. Нібито збірна України ніколи і не збиралася і в цьому нібито і не було необхідності — навіщо збирати збірну республіки, коли вже була створена збірна СРСР і лише в ній повинні були бути кращі з кращих. А ось збірні республік СРСР, виявляється, доцільно було створювати на рівні юнацького або, в крайньому випадку, молодіжного футболу. Та й то тільки з однією метою — пошуку молодих дарувань для збірних СРСР.

Те, з чим читачі познайомляться в цій статті, можливо, розплющить їм очі. Не виключено, що про деякі факти вони дізнаються вперше. Хочеться тільки сказати, що все, що тут викладене — не придумано і абсолютно все підтверджено документами. Не виключено, що хтось з чимось буде не згоден. Запрошую всіх до дискусії, але тільки переконливо прошу ваші аргументи і докази підтверджувати лише документально (преса тих років, копії архівних документів тощо).

Див. 4 стор.

Із перших уст

Самсон ГОДВИН:
НА ПІВРОКУ ДО КАРАГАНДИ

Ще донедавна важко було уявити "Карпати" без нігерійського легіонера Самсона Годвина. На його адресу не раз лунало чимало критики, але він постійно був в "обоймі" команди і майже завжди грав в основному складі. Та з приходом до керма "зелено-білих" Олега Кононова Годвин втратив місце в стартовому складі й більше грів лаву запасних. Після осінньої частини чемпіонату керівництво клубу виставило Самсона на трансфер. І ось цього тижня нігерієць був помічений у Львові і ми скористалися нагодою взяти в нього інтерв'ю.

— Самсоне, то де ж ти продовжиш свою подальшу кар'єру?

— Наступні півроку проведу в казахстанському чемпіонаті. Я перебував на оглядинах в карагандинському "Шахтарі". Пройшов з командою тренувальний збір у Туреччині і навіть провів товариські матчі. Мабуть, моя гра сподобалась тренерам "Шахтаря", і вони виявили бажання, щоб я грав за них.

— На який термін уклав контракт?

— Я маю діючий контракт з "Карпатами", тому в "Шахтарі" виступатиму на орендних правах.

— Які враження від нового колективу?

— Хороший самобутній колектив, якому під силу досягти високих результатів у внутрішньому чемпіонаті.

— Чи є в колективі українці або твої земляки?

— Немає жодного представника України та Нігерії. Натомість є грузини, серби...

— Була інформація, що до приїзду в табір карагандинського клубу ти перебував в Ізраїлі...

— Був у команді "Маккабі" з Тель-Авіва, але недовго.

— Чи сподіваєшся, ще повернутися до львівських "Карпат"?

— Час покаже. Але буду прагнути, адже "Карпати" для мене рідний клуб, а Львів я просто обожнюю.

Павло ПИЛИПЧУК.

Ворскла

Андрій БОЙКО:
Я ОБІЦЯВ ЗАБИТИ СВОЄМУ АГЕНТУ

Помста — страва, котру подають холодною. Саме цей вислів якнайкраще спрацював у перший ігровий день весни. Андрій Бойко, який був колись основним гравцем симферопольської "Таврії", а потім через травму втратив місце серед перших одинадцяти, перейшов взимку до полтавського клубу. І треба ж — у першому ж матчі забив переможний гол. Та ще й не аби-кому, а своїй колишній команді. Про відчуття після такого повороту подій дізналася у Андрія прес-служба "Ворскли".

— Я обіцяв забити своєму агентові Саші Кулешевичу і клубу, за який зараз виступаю. У нас відбулася розмова перед грою. Треба було добре зіграти. В першу чергу, отримати перемогу.

— Твої функції в цій грі не обмежувалися тільки захистом?

— Я підключався до атаки під час стандартних положень. В результаті одна з наших награних комбінацій спрацювала. Тренер привітав всіх після гри. Ця перемога для всіх — від президента клубу до уболівальників.

— На післяматчевій прес-конференції Микола Павлов відзначив, що тобі не дали розкритися в "Таврії".

— Думаю, що коли головний тренер довіряє, це найкраще, що може бути для спортсмена. Довіра – найголовніше, і для футболіста, і для людини в житті. Це перша гра на своєму полі. І мені відразу ж вдалося забити гол. Можна це назвати фантастичним везінням.

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

Металург Зп

ЛУТКОВ — ГОЛОВНИЙ БЕЗ В.О.

Трохи більше трьох місяців минуло відтоді, як Олег Лутков очолив запорізький "Металург", вивівши команду на завершальний поєдинок осінньої частини сезону з ФК "Харків" (2:0). Минулого тижня стало відомо, що керманич "Металурга" більше не називатиметься в стартовому протоколі "виконуючий обов'язки", і керуватиме своїми підопічними в ранзі головного тренера.

Тим часом запорізький "Металург" на клубній базі веде підготовку до поєдинку 19-го туру прем'єр-ліги в режимі дворазових тренувань. Сьогодні зранку команда провела заняття, присвячене фізичній і тактично-технічній підготовці, футболісти відпрацьовували стандартні положення й удари по воротах. А після обіду разом з гравцями молодіжного складу "металурги" зіграли двосторонку. У тренуваннях брали участь всі футболісти, лазарет команди порожній. Єдиною "ложкою дьогтю", мабуть, є те, що в Симферополі не зможе допомогти своїй команді її капітан Олексій Годин, який отримав четверте попередження в матчі з луганською "Зорею".

Динамо

Андрій НЕСМАЧНИЙ:
СПОГАДАМИ НЕ ЖИВУ

В матчах проти іспанської "Валенсії" на Андрія Несмачного була звернена особлива увага. Юрій Сьомін перевів захисника з рідного лівого на правий фланг, де Андрій стримував атаки іспанців. У березні перед Андрієм і його партнерами поставлені нові завдання — зміцнити лідируючі позиції в чемпіонаті і вийти в 1/4 фіналу Кубка УЄФА.

— Як команда провела дні після гри у Валенсії? Юрій Сьомін сказав, що дозволяє відзначити перемогу, але щоб все було в міру.

— В п'ятницю команда повернулася до Києва і весь вільний час, якого було небагато, я провів з сім'єю. Насолоджувався спілкуванням з дружиною і дитиною. Життя продовжується, наша гра на "Месталья" стала надбанням історії. Спогадами не живу, цього навчив багаторічний футбольний досвід.

— Чекав, що вже на старті футбольного року "Динамо" покаже таку переконливу гру?

— У кожному матчі багато складових, від яких залежить результат. На мій погляд, запорукою вдалого для нас результату стала повністю виконана установка Юрія Сьоміна. Ми показали ту гру, яку він від нас хотів побачити. А підбір гравців у "Динамо" не гірший, ніж у "Валенсії". Кожний з нас показав, що недарма працював півтора місяця на тренувальних зборах.

— Радий поверненню в "Динамо" свого друга — Віталія Мандзюка?

— Він сам хотів повернутися в "Динамо". В "Арсеналі" були проблеми, футболістам якийсь час не платили зарплатні. У нього ж завжди була мета закріпитися в основному складі "Динамо". Тепер такий шанс йому надасть Юрій Сьомін.

— В останній день зими тобі виповнилося тридцять.

— Ні для кого не секрет, що я є свідком Єгови, для якого день народження — не біблійне свято. Як справжній християнин я не святкую небіблійні свята. У команді про це знали, тому ніяких поздоровлень і подарунків не було.

Юрій ГРОМОВ,

Відверто

Тарас ДУРАЙ:
ПЕРЕХІД ДО "ЗОРІ" — ЦЕ КРОК УПЕРЕД В МОЇЙ КАР'ЄРІ

НАША ДОВІДКА

Народився 31 липня 1984 року в Тернополі. Вихованець місцевого футболу. Перший тренер — Петро Старовський. Грав за команди "Нива" (Бережани), "Нива" (Тернопіль).

Сьогодні наш співрозмовник один з найкращих гравців другої ліги Тарас Дурай. Вихованець тернопільського футболу у своїй кар'єрі захищав кольори лише місцевого клубу. Але його велике бажання та наполегливість дали свої плоди, і з цього року він — гравець луганської "Зорі". Щоправда, в Луганську Тарас гратиме на правах оренди.

— Тарасе, минулого року ти перебував на оглядинах у львівських "Карпатах". Чому тоді не відбувся твій перехід?

— Дійсно, влітку минулого року я провів з львів'янами тренувальні збори в Угорщині. Здавалось, усе складалося добре, і навіть наставник команди Валерій Кононов говорив, що не проти бачити мене в команді. Та по приїзді додому стало відомо, що керівництво тернопільської "Ниви" та львівського клубу не домовились щодо відступних, і мені нічого не залишалося, як знову грати в другій лізі.

— Мабуть, на душі залишився неприємний осад, що тебе в якійсь мірі "прокинули"?

— Мабуть, варто було відразу карпатівцям визначитися: чи я їм потрібен, чи ні. А так вийшло, що час минув, а результату конкретного не було. Можливо, я б шукав інший варіант, адже були запрошення.

— Після перебування в таборі команди прем'єр-ліги, важко було налаштуватися на матчі за рідну "Ниву"?

— Та ні. В Тернополі підібрався хороший колектив, і було конкретне завдання підвищитись у класі. Тому жодного розслаблення не було. Мабуть, навпаки — ще більше тренувався й хотів довести, що даремно мене не взяли в "Карпати". А тернопільський клуб для мене дорогий, і хотілося, щоб уболівальники знову бачили "Ниву" серед елітних команд України.

— Чи реально, щоб уже цього року "Нива" підвищилась у класі?

— Однозначно буде важко сподіватися на підвищення, адже в зимовий період "Ниву" залишили чимало гравців, які були лідерами. І, повірте, дуже шкода, адже таке місто, як Тернопіль, заслуговує на більше, ніж друга ліга.

— До речі, свого часу тернополян тренував Юрій Коваль, який завжди добре відгукувався про тебе. Нині він очолює першолігову "Олександрію". Чи не надходило пропозицій від цього фахівця?

— Запрошували до "Олександрії", але керівництво "Ниви" не хотіло мене відпускати. Відзначу, що саме Юрій Коваль повністю довіряв мені місце в основному складі "Ниви", і з його приходом тернопільський клуб почав грати в обороні в лінію.

— І вже з нового року ти опинився в таборі луганської "Зорі"...

— Саме так. Знаю, що тренери луганців давно за мною слідкували. І коли запропонували приїхати на збори, то в мене не було жодних вагань.

— Як прийняли в новій команді?

— Та жодних проблем з адаптацією. Спочатку, коли приїхав до Луганська, допомагав Андрій Грінченко, з яким ми раніше грали в Тернополі. Пізніше — і Андрій Тлумак. Взагалі, "Зоря" — це дружний колектив, де один одному допомагають.

— Чи відчув різницю в тренувальному процесі між другою лігою та командою прем'єр-ліги?

— Це інший рівень. Різницю відчув ще минулого року, коли перебував в "Карпатах".

— А як тобі тренування Анатолія Волобуєва?

— Цікаві та різноманітні. Мені подобається його тренувальний процес.

— Під час тренувальних зборів "Зоря" провела чимало товариських матчів. Які тобі найбільше запам'ятались?

— Запам'яталася перша гра в Анталії проти грузинського клубу, де ми впевнено перемогли. Також цікавим був матч проти данського "Ольборга". Адже перевірити себе в грі проти команди, яка грала в Лізі чемпіонів та Кубку УЄФА, завжди цікаво. Цей матч закінчився внічию — 1:1, а я провів на полі усю гру. До речі, після нашої зустрічі "Ольборг" у Кубку УЄФА з рахунком 3:0 переграв іспанське "Депортиво".

— На якій позиції тебе бачить головний тренер "Зорі"?

— Усі матчі проводив в обороні. Це звична для мене позиція. Хоча в останніх матчах за тернопільський клуб грав на позиції центрального півоборонця.

Павло ПИЛИПЧУК.

Карпати

ФЕДОРІВ-СТАРШИЙ НА ПЕРЕГЛЯДІ В "АМКАРІ"

23-річний оборонець "Карпат" Володимир Федорів, за плечима якого 66 ігор у вищій лізі, незабаром зможе скласти компанію молодшому на два роки рідному братові Віталію, гравцеві збірної України, в складі пермського "Амкара", який посів торік четверте місце в російській прем'єр-лізі.

У ці дні Федорів-старший перебуває в турецькому Белеку на перегляді в "Амкарі" і вже встиг відіграти за цей клуб перший тайм у спаринг-матчі проти команди першого дивізіону "Нижній Новгород" — 3:1. Тренувальні збори "Амкара" будуть тривати до 6 березня, після чого й стане відома подальша доля футболіста "Карпат".

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Офіційно

ЗАПОРІЖЖЯ ОБИРАЄ МЕЖЕЙКА

У будинку Запорізької обласної державної адміністрації відбувся V звітно-виборний конгрес Запорізької обласної федерації футболу, в ході котрого Віктора Межейка було обрано новим головою ЗОФФ.

У другому колі виборів за члена Виконкому ФФУ віддали голоси 20 із 38 делегатів. Першим заступником Віктора Межейка став Петро Гончарук (голова ФФ м. Бердянська), заступниками — Олег Рибченко, Віталій Ніколаєнко, Максим Козиряцький та Євген Чеботаєв. Окрім того, було обрано новий склад Виконавчого комітету ЗОФФ, до якого увійшов 21 фахівець, а також Контрольно-дисциплінарного й Апеляційного комітетів та Ревізійної комісії.

Відзначимо, що делегати конференції також затвердили нову редакцію статуту Запорізької обласної федерації та надали статус колективних членів 17 організаціям. У свою чергу, заступник виконавчого директора ФФУ Василь Заброда та голова Ради регіонів ФФУ Анатолій Дяченко, котрі представляли на цьому з'їзді національну асоціацію, подякували місцевому футбольному активу за плідну працю.

Ігросервіс

СВЕРДЛОВЦІ РЕВАНШ НЕ ВЗЯЛИ

ФК "Ігросервіс" ось вже півтора місяця працює на зборах. Досвідчений наставник команди Сергій Шевченко зараз створює колектив, який зможе закріпити успіхи минулого, 2008, року.

Через відомі причини тренерський штаб шукає заміну колишнім лідерам. Майже в кожному матчі переглядаються потенційні новачки, які, на думку тренерів, повинні закрити проблемні позиції. Ось і в зустрічі з "Шахтарем" зі Свердловська шанс проявити себе отримав черговий дебютант – 28-річний півзахисник Андрій Пісний, знайомий за виступами за "Дніпро" та "Нафтовик" з Охтирки. Про можливості цього футболіста Сергій Шевченко та його колеги знають добре. Цього разу ***склад кримчан був таким***: Лазарчук (Тукач, 30; Лавренюк, 60), Агарин, Чернік, Березовський (Волков, 52), Мартинов (Ібрагимов, 81), Бондарчук, Пісний, Скидан (Ветренников, 46), Колесник (Погорельцев, 70), Якименко (Мазуренко, 56), Ілляшов (Сивуха, 67).

Матч пройшов у Євпаторії, на стадіоні "Юність", за досить холодної погоди. Перший тайм обидві команди провели в середньому темпі. Південці за рахунок майстерності більше контролювали м'яч. Як завжди, всі нитки гри ФК "Ігросервіс" проходили через Якименка та Мартинова. Завершальна стадія атак була доручена Ілляшову. Новачок Пісний розмістився на лівому фланзі, де взаємодіяв із Колесником. Проте, як виявилось, все найцікавіше відбулося в другій половині зустрічі. Побачивши деякі огріхи в грі своїх підопічних, Сергій Шевченко в перерві вніс корективи. Так, наставник перевів уперед Мартинова. На позиції опорного хавбека почав діяти Ветренников. Непогано вписався в ансамбль і Волков. Саме екс-гравець ПФК "Севастополь" завдав потужного удару по воротах гостей, але голкіпер дивом парирував "постріл". Потім прийшла черга Бондарчука, який своїми хитрощами змусив піти на фол когось із "гірників". На той час вже був замінений Якименко, а виконати рішення арбітра довірили Ілляшову. Андрій показав, що вміє це робити на "відмінно"!

Надалі матч проходив під диктовку номінальних господарів. Добре діяли гравці середини поля, які точними передачами "закрутили" мережива на газоні. Треба згадати й Мазуренка, який узяв на себе роль лідера. Гол же, котрий підвів підсумок цього поєдинку, записав на свій рахунок молодий Погорельцев. Вихованець кримського футболу, який пройшов школу донецького "Шахтаря", вирішив зробити хитромудру передачу до штрафного, але Бондарчук, мабуть, налякав воротаря своїм ривком, і м'яч опинився в сітці — 2:0.

Черговий спаринг сімферопольців завершився бойовою нічиєю. Суперником підопічних Сергія Шевченка знову став вже добре знайомий "Шахтар" зі Свердловська, що в Луганській області.

Цього разу тренерський штаб на чолі з Сергієм Шевченком випустив ***такий склад***: Лазарчук (Лавренюк, 46), Агарин, Чернік (Скидан, 68), Пісний, Волков (Березовський, 57; Станіслав, 86), Ветренников, Олійник (Ібрагимов, 72), Колесник (Ілляшов, 50), Мазуренко (Сивуха, 46), Якименко, Мартинов.

Звернімо увагу й на те, що Сергій Тукач, Віктор Горбатко і Роллан Погорельцев були викликані до Києва, де виступали за збірну першої ліги під егідою ПФЛ України.

Перший тайм пройшов у гострій боротьбі. Природно, що "Шахтар" жадав узяти реванш у старших за класом за поразку, якої вони зазнали кілька днів раніше. У південців на вістрі атак діяв Володимир Мартинов, якому допомагала велика група півоборонців, — Якименко, Олійник, Колесник, Мазуренко та Пісний. Відзначимо, що з кожним матчем ці футболісти демонструють все більше взаєморозуміння на полі. Наприклад, Олексій Мазуренко мав у першому таймі два прекрасні моменти. Як завжди, багато корисного зробив і Мартинов. Взагалі, капітан ФК "Ігросервіс" здатний зіграти на будь-якій проблемній позиції на користь команди. Ось і в звітному матчі Володя вів своїх товаришів уперед, як справжній лідер. Скажемо й про те, що "гірники" також виглядалися краще, ніж у першому матчі. Вони створили декілька небезпечних ситуацій біля воріт Андрія Лазарчука, але голкіпер не дав можливості засумніватися в своїй кваліфікації. А ось його колега — Максим Лавренюк — був змушений виконати неприємну для кожного стража воріт процедуру — дістати м'яч із сітки. Відбулося це вже на початку другого тайму. Рамазанов "вистрелив", м'яч, зачепивши поперечину, опинився за спиною Макса — 0:1.

Такий розвиток подій змусив кримчан грати уважніше, включити додаткові швидкості й підвищити концентрацію. Безумовно, майстерність ФК "Ігросервіс" вища — як командна, так й індивідуальна. Лише дещиці не вистачило Мартинову, щоб замкнути передачу Пісного. Після удару Ілляшова воротар перевів м'яч на кутовий. Проте форвард сімферопольців свого добився: Андрій майстерно довів момент до логічного кінця — 1:1.

Майже відразу ж Ілляшов мав ще один прекрасний момент, але м'яч після його удару пройшов у сантиметрах од стійки.

Свисток арбітра застав південців в атаці. Вони дуже хотіли перемогти напередодні іменин Сергія Шевченка й Олексія Грачова. Втім, команда порадувала осмисленою грою.

Про кадрове питання. Взимку команду зі столиці Криму залишили Матвій Бобаль, Володимир Симончук, Роман Єрещенко — ключові гравці. Безумовно, їм треба було шукати заміну. Зважаючи на це, клуб підписав контракти з Олексієм Олійником, Ярославом Скиданом, Олексієм Мазуренком та Олегом Сивухою.

Павло МОРОЗОВ.

Кримтеплиця

УЖГОРОДЦІВ НЕ ЗЛЯКАЛИСЯ

Минулого понеділка в місті-герої Севастополі молодіжнянська команда провела спаринг-матч з одним із лідерів першої ліги — ужгородським "Закарпаттям". Упродовж першої половини зустрічі ініціатива була на боці "Кримтеплиці", яка неодноразово турбувала оборонні редути суперника, внаслідок чого результат поєдинку був практично вирішений у першому таймі.

На дев'ятій хвилині матчу "тепличникам" вдалося провести швидкий гол і вийти вперед — ривок Тарана правим флангом завершився прострілом до штрафного ужгородців, де м'яч після удару Симончука підправив у ворота Кученко — 1:0. Через вісім хвилин автор гола скинув шкіряного під удар Войнаровському, але Роман з-за меж штрафного вдарив поряд зі стійкою. У гостей перший більш-менш небезпечний момент з'явився в середині тайму — дещо неточно зі "стандарту" бив Прокопченко. Минуло дві хвилини — і вже молоджіжняни отримали право на штрафний удар, але Кучеренко спрямував м'яч над поперечиною. Не залишився без діла й Тодич, якому довелося пару разів продемонструвати свою реакцію, щоб зберегти ворота "сухими". А забили "тепличники" свій другий гол на 38-й хвилині поєдинку — Войнаровського "завалили" в штрафному, й сам потерпілий чітко виконав одинадцятиметровий удар.

Після перерви "Закарпаття" майже повністю змінило свій склад, а в "Кримтеплиці" заміни відбувалися в ході тайму, який виявився не схожим на попередній: ужгородці більшу частину часу проводили в атаці, але до завершального удару справа доходила нечасто. Міг скоротити відставання Невчуе, вдаривши головою, — круглий пройшов поряд зі стійкою. В інших епізодах, коли м'яч летів у рамку воріт, свою команду виручав Тодич. У "тепличників" же можна згадати лише ще ворота у виконанні Кучеренка.

"Кримтеплиця": Тодич, Канюк, Чуприна, Симончук (Світличний), Новотрясов (Антонюк), Ішмаков (Візавер), Войнаровський (Абляметов), Кучеренко (Лук'янець), Трухин (Мельник), Таран (Бабир), Діабі.

Варто згадати про новачка "Кримтеплиці". Вадим Ішмаков підписав контракт із молоджіжнянським клубом. Футболіст народився 30. 08. 1979 р. Грає на позиції центрального захисника. Виступав у "Титані" (Армянськ), із 2003 року — в Білорусі, останній клуб — "Динамо" (Брест). Контракт із Ішмаковим підписаний на два роки. По суті, це заміна позиції Заура Мамутова, з яким за обопільної згоди сторін клуб не продовжив контракт.

Олексій МЕЛЬНИК.

Нафтовик-Укрнафта

ЩЕ ОДИН СПАРИНГ

Провели футболісти "Нафтовика-Укрнафти" під час підготовки до нового сезону. 3 березня, знову в Харкові, на стадіоні "Арсенал-Спартак", вони помірялися силами з друголіговим колективом — кременчуцьким "Кременем". Уже на сьомій хвилині після красивої комбінації Валерій Іващенко відкрив рахунок. Та за 16 хвилин футболісти з Полтавщини зрівняли рахунок: хтось із їхніх гравців після подачі кутового головою переправив м'яч у сітку воріт. На 33-й хвилині після помилки захисника "Кременя" Богдан Єсип вивів команду вперед. А під кінець тайму красивий гол забив новачок команди Іван Погорелов. Метрів з 25-ти зі штрафного він змусив капітулювати голкіпера "Кременя". У другому таймі кременчуцькі футболісти зуміли забити ще один гол. 3:2 — перемога нафтовиків.

Валерій ЧЕРНЕЦЬ.

Геліос

І ПІШЛИ ПЕРЕМОГИ

На передсезонному зборі в Туреччині перша команда ФК "Геліос" здобула дві вікторії. Спочатку "сонячні" мінімально переграли молодіжний склад німецького "Аугсбурга", — повідомляє прес-служба харків'ян.

Підсумковий результат зустрічі не відображає тієї величезної переваги, якою володіли "червоно-чорні" з першої до останньої хвилини матчу. Відмінні моменти відзначитися не використали Роман Рамазанов і Сергій Пономаренко. Лише на 39-й хвилині поєдинку старання партнерів втілив у гол Олександр Янченко.

У другому таймі українська команда продовжувала атакувати, але рахунок так і не змінився. Найреальніший момент збільшити перевагу "сонячних" був у Сергія Ільїна, який раніше виступав за молодіжний склад луганської "Зорі" й приїхав до харків'ян на перегляд. За десять хвилин до фінального свистка він перевірив на міцність стійку воріт команди з Баварії.

"Геліос": Качоренко, Радіонов (Грибанов, 61), Цабріа, Даудов, Романець (Ткачов, 75), Рудь (Леонов, 65), Пономаренко, Чередниченко (Ростовський, 78), Рамазанов, Ільїн, Янченко.

Позавчора "сонячні" провели четвертий спаринг збору, де зустрілися з білоруським ФК "Гомель" — 11-ою командою чемпіонату Білорусі-2008.

Напередодні поєдинку багатьох гравців "Геліоса" підкосила застуда. У результаті в розпорядженні тренерського штабу команди залишилося лише 16 виконавців, зокрема двоє воротарів – Олександр Качоренко та Шаміль Ваммаєв. Незважаючи на кадровий дисбаланс, гра "сонячним" вдалася.

Одразу ж заволодівши солідною перевагою, вони лише перед самою перервою змогли втілити її в забитий м'яч. Артем Радіонов зі штрафного по елегантній дузі закинув плямистого за комір голкіперові білорусів — 1:0. А до цього відмінні можливості відзначитися змарнували Ігор Леонов і Марат Даудов.

Після перерви "червоно-чорні" продовжили активно тиснути на захисні редути "Гомеля". Моменти збільшити перевагу "Геліоса" не використали Сергій Грибанов, Ігор Леонов та Андрій Коваль. Але на 69-й хвилині білоруси все ж капітулювали: Грибанов, зігравши відмінно на випередження, головою замкнув подачу від кутового прапорця — 2:0.

Добившись цілком комфортної переваги, харків'яни оберти дещо збавили, за що на 78-й хвилині поплатилися. Гол престижу, буквально "розстрілявши" Качоренка з декількох метрів, провів Олександр Клименко. Більшого "Гомелю" "сонячні" не дозволили.

"Геліос": Качоренко, Радіонов, Грибанов (Пономаренко, 70), Даудов, Янченко, Цабріа (Котов, 40; Лавринок, 64), Чередниченко, Рамазанов, Коваль, Леонов (Рудь, 87), Ільїн.

А в завершальний день зимової дозаявкової кампанії ряди першої команди ФК "Геліос" поповнили ще три нові виконавці. На правах річної оренди до земляків із "Металіста" влилися захисник ***Тарас Кіктьов*** (07.11.1986); півзахисник ***Сергій Костюк*** (05.03.1986); нападник ***Андрій Коваль*** (06.12.1983).

Олег ШЕВЧУК.

ПРО СТВОРЕННЯ ЗБІРНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНИ (1922—1924)

ЧАСТИНА 1.
Перші матчі збірної Української РСР

У 1922 році, ще до утворення єдиного і неподільного Союзу Радянських Соціалістичних Республік (СРСР), Головне управління Всевобучу (Всеобщее военное обучение населения) і Всеросійська рада фізкультури вирішили організувати в Москві проведення Всесоюзного свята фізкультури. В рамках цього свята було вирішено провести першість із легкої атлетики і футболу із залученням дев'яти підвідомчих Всевобучу військових округів.

Декрет про створення СРСР був прийнятий тільки в грудні 1922 року. Яке відношення мала УРСР до РРФСР, складно сказати. Проте в ті роки мало хто мав чітке уявлення про існування самостійних країн-республік. Всі сприймали цей простір, включаючи і БССР, і ЗСФСР як Росію, і не інакше. Тим більше, що бойові дії, які проходили на цих територіях, координувалися єдиним центром — із столиці РРФСР Москви. Мало того, вся ця територія була поділена центром управління на військові округи, а поділ чотирьох самостійних республік на губернії не мав ніякої основи.

Планувалося до цього свята провести регіональні змагання в кожному окрузі і направити до Москви їх найкращих представників. В Українській РСР в Харкові (на той час столиці республіки) в рамках І Всеукраїнської Олімпіади 12–20 серпня був проведений футбольний турнір, в якому взяло участь 8 збірних команд великих міст республіки. Цей турнір прийнято вважати другим чемпіонатом Української РСР з футболу (перший був проведений тут же, в Харкові, роком раніше. — ***Прим. авт.***). Переможцем цього турніру стала збірна Харкова, яка у фіналі переграла збірну Одеси спочатку 1:0, а після ухвалення протесту одеситів — і в повторному матчі 2:1. Назвемо склад збірної Харкова 1922 року: ***Романенко, Колотухін, Романтовський, Привалов, Варженинов, Капустін, Казаков, Кротов, Бем, Міщенко, Натаров, Шпаковський і Бандурін.***

Адам Бем.

Відділом Всевобучу Українського військового округу до Москви була направлена саме збірна Харкова як чемпіон УРСР. На жаль, через ряд причин до Москви не змогли виїхати лідери збірної Харкова — Кротов, Привалов, Міщенко і Романтовський.

Питання про формування якоїсь окремої команди — збірної Української РСР на той час не ставилося і не розглядалося. Проте в багатьох друкованих виданнях того часу, у тому числі й українських, збірну Харкова іменували і як "команда Української РСР", і як "команда Українського військового округу". Пов'язано це було з тим, що цій команді довелося двічі зустрічатися з командою чи то Казані, чи то Поволжя, а вірніше, саме Приволзького військового округу.

Змагання з футболу в рамках Всесоюзного свята фізкультури були проведені, самі розумієте, в Москві (пізніше їх обізвали чемпіонатом РРФСР, оскільки єдиної держави ще не існувало, хоча якийсь час, вже в 70-і роки, в Москві вирішили ухвалити рішення величати ці змагання першим чемпіонатом СРСР, адже в нім брала участь і команда Української РСР. Тобто Радянський Союз ще не був створений, а чемпіонат його вже проводився — саме так і не інакше це виглядає. — ***Прим. авт.***).

Відомості про цей чемпіонат дуже мізерні і суперечливі, особливо те, що викладені у ряді друкованих видань як тих років, так і в подальшій їх інтерпретації. Спочатку було вирішено вважати, що до участі в цих змаганнях були допущені як збірні міст, так і збірні військових округів. Але прибуло їх до Москви не так багато. До дня відкриття, крім москвичів, в наявності були збірні команди Харкова, Твері, Казані, Калуги і Кронштадта (як збірна Балтфлоту).

Вважалося, що перший матч чемпіонату був проведений 9 вересня, а вже 12-го вересня вступила в боротьбу збірна Харкова, що обіграла збірну Казані з рахунком 2:1. Усі чекали приїзду ще ряду команд з інших міст і військових округів. Але приїхала тільки збірна команда Пермі (як представник Уральського військового округу) і ніхто більше з'являтися не збирався. Тоді терміново вирішили вже проведені до 13 вересня три матчі оголосити товариськими і до загального заліку їх не включати, а розіграти першість за олімпійською системою між збірними командами п'ятьох військових округів: Московського, Українського, Приволзького, Петроградського й Уральського. Відмова Петрограду взяти участь у змаганнях полегшила питання сітки проведення чемпіонату, і він почався відразу з півфіналів. Причому до цього розіграшу допускалися як збірні команди міст — чемпіонів цих округів, так і збірні команди округів, складені з футболістів різних міст округу. Зверніть увагу, що переможцем цієї першості називалася не команда міста, а команда округу. Але ж усім добре відомо, що абсолютно вся територія Української РСР у межах 1922 року входила в Український військовий округ. Таким чином, збірна команда Харкова вже носила назву збірної Українського військового округу і, природно, асоціювалася зі збірною командою Української Соціалістичної Радянської Республіки.

Проте дослідження, проведені російським статистиком футболу В.Внуковим за технічної редакції відомого статистика з Уфи В.Колоса, після обробки документів, знайдених в обласному державному архіві (фонд 86, опис 1, сх.2) Самари, пролили деяке світло на події цього чемпіонату. Це стосується збірної Приволзького військового округу. До Москви від цього округу прибули футболісти з різних міст: з Саратова — 9 гравців, Самари — 4, Симбірська — 1, виявлені як наслідок проведеної в Самарі І Приволзької Олімпіади. Проте самостійно прибула і команда Казані (18 гравців), що не брала участь в цій Олімпіаді. Команда цього міста вважалася сильнішою за команду з решти міст Поволжя, і бюро Поволзького олімпійського комітету вимушене було провести засідання 9 вересня в Москві, на якому було вирішено все ж таки перевірити цю команду в матчі з сильним суперником. Цим суперником була вибрана збірна Харкова. Таким чином, матч 12 вересня між збірними Харкова і Казані був узагалі товариським і не мав ніякого відношення до чемпіонату РРФСР.

Так вже вийшло, що через два дні, 14 вересня, саме збірна Приволзького військового округу стала першим суперником збірної Українського військового округу в чемпіонаті РРФСР 1922 року, що офіційно розпочався.

Оскільки в контрольному матчі з харків'янами збірна Казані проявила себе навіть дуже непогано, керівництво Приволзького округу цього разу все ж таки виставило на турнір як збірну Поволжя саме збірну Казані. В усякому разі, велика частина її складу була представлена казанськими футболістами (точні відомості відсутні, а відомості, приведені в друкованих виданнях того часу, а також і нинішнього, суперечливі. — ***Прим. авт.***).

Дивно, але і цей матч харків'яни виграли з тим же рахунком 2:1, правда, в додатковий час.

Якби проведені в Москві 1922 року змагання й надалі вважалися офіційним першим чемпіонатом СРСР, то, природно, правомірно було б сприймати як перший офіційний матч збірної Української РСР в чемпіонатах СРСР поєдинок 14 вересня зі збірною командою Поволжя (точніше Приволзького військового округу), який закінчився перемогою збірної УРСР з рахунком 2:1. Наведемо технічний протокол матчу, який вдалося скласти тільки шляхом проведення аналізу знайдених документів московським статистиком футболу І.Добронравовим у його публікації в календарі-довіднику "Футбол 72". Москва. "ФіС", стор. 57-64 в розділі "Справи давно минулих днів" (Нотатки про чемпіонат країни 1922 р.):

На цьому чемпіонат і закінчився. Збірна УРСР стала віце-чемпіоном незрозуміло якої країни (СРСР ще не був створений, а до РРФСР вона все ж таки не відносилася). Проте відразу після проведених змагань в Москві, не дивлячись на неважливий, якщо не сказати, провальний результат, харків'ян відразу запросили до Петрограду, де вони провели два матчі, останнім з яких був матч із збірною Петрограду. Вони його також програли, правда, зі скромнішим рахунком — 3:5.

Уже в наступному, 1923, році збірна Петрограду влітку приїхала до Харкова і 15 липня зустрілася зі збірною столиці УРСР. Надзвичайно вперта боротьба цих збірних на спортмайданчику ім. Спартака у присутності 15 000 глядачів вирішилася тільки за 20 хвилин до кінця матчу, коли нападник харків'ян Адам Бем забив єдиний в цьому матчі гол — 1:0. Після цього матчу уболівальники Харкова на руках несли Норова, Костянтина Фоміна, Привалова і інших гравців збірної, влаштувавши їм овацію. Через тиждень, 24 липня, Харків відвідала і збірна Москви. Матч зі збірною міста пройшов у дуже напруженій обстановці, проте харків'янам довелося капітулювати перед досвідченішим суперником. Вони програли 0:1. Це був справжній траур в місті, оскільки до цього збірна Харкова не знала поразок на своєму полі.

Хотілося б звернути вашу увагу на те, що всі наведені вище матчі проходили між командами фактично різних держав, в усякому разі, різних республік — РРФСР і УРСР. Тому, підходячи ближче до факту створення збірної команди Українською РСР, тобто, практично, — збірної України, ці матчі не можна списувати з рахунку. Вони були проведені на рівні найкращих команд Росії і України того часу, і нічого не залишається, як розглядати ці матчі з точки зору прелюдії до створення збірної Української республіки і збірної України.

Протокол матчу:

Збірна Поволжя (РСФСР – Приволзький військовий округ) –
Збірна УРСР (Український військовий округ) - **1:2** (0:0, 1:1, 0:1 у д. ч.)

14 вересня 1922 р. м. Москва (РСФСР). Поле ЗКС. Чемпіонат РСФСР. + 12 град., ясно. 3 000 глядачів.
Суддя: С.Сисоєв (Москва)
Поволжя: відомості, наведені в друкованих виданнях, суперечливі.
УРСР: ***Романенко - Лазуненко, Казаков - Капустін*** (к), ***Варженинов, Алферов - Бизяев, Бем, Шпаковський, Натаров, Левін*** (усі - Харків).
Голи: 1:0 – Емельянов (80 хв.), 1:1 - Казаков (86 хв.), 1:2 – Бем (119 хв.).

Тоді другим офіційним матчем збірної Української РСР варто було б вважати фінальний матч першості РРФСР 1922 року. Тоді зустрілися збірні Москви (Московський військовий округ) і УРСР (Український військовий округ, як ми знаємо — збірна Харкова), в якому українська збірна, як це не сумно, зазнала нищівної поразки — 0:8. Три перші голи забив Канунников, а далі, як мовитися, забивали всі, хто міг. Чому так склався матч, в чому дійсні причини такої непередбаченої поразки, зараз складно судити. Наведемо протокол і цього матчу з того ж джерела:

Анатолій КОЛОМІЄЦЬ.

(Продовження на наступному тижні).

Протокол матчу:

Збірна Москви (РСФСР – Московський військовий округ) –
Збірна УРСР (Український військовий округ) - **8:0** (4:0)

17 вересня 1922 р. м. Москва (РСФСР). Стадіон ОЛЛС. Фінальний матч чемпіонату СССР. + 14 град., ясно. 5 000 глядачів.
Суддя: К.Мелихов (Петроград)
Москва: ***Соколов – Андреев, Сисоєв*** (к) – ***Дмитрієв, Бухтеєв, Ноготков – М.Старостін, Прокоф'єв, Селін, Канунников, Жибоєдов.***
УРСР: ***Романенко - Лазуненко, Казаков - Капустін*** (к), ***Варженинов, Винников - Бизяев, Бем, Шпаковський, Натаров, Левін*** (усі - Харків).
Голи: 1:0 – Канунников (21 хв.), 2:0 – Канунников (26 хв.), 3:0 – Канунников (32 хв.), 4:0 – Жибоєдов (37 хв., з пенальті), 5:0 – Ноготков (58 хв.), 6:0 – Селін (63 м.), 7:0 – Канунников (70 хв.), 8:0 – Селін (81 хв.).

Збірна Харкова початку 20-х років.
Праворуч у середньому ряду Кротов, нижче Левін, зліва від нього — Норов, Чекмарьов, Капустін; вгорі: другий Алферов, четвертий Грушин, В. Фомін і Шпаковський.

СТАРТ ДОБРИМ ТРАДИЦІЯМ ДАНИЙ!

Під егідою Професіональної футбольної ліги дебютував турнір серед команд-професіоналів — "Кубок ПФЛ".

ОФІЦІОЗ І УРОЧИСТОСТІ

В одному з найбільших спорткомплексів Київщини — футбольному клубі "Княжа", що в Щасливому — пройшов турнір, який цілком можна віднести до найбільшої події зимового антракту для команд першого та другого дивізіону.

На два дні молоді гравці віком до 23-х років відчули себе "збірниками", а клубні тренери — наставниками збірних. Під крилом у фахівців були підопічні з усієї країни.

Президент ПФЛ Святослав Сирота.

Хтось із команд поставився до турніру серйозно, хтось — не дуже, однак змагання пройшли на пристойному рівні. Матчі відбувались на полі спорткомплексу "Княжа", деякі футбольні клуби, такі, як "Оболонь", надали транспорт для команд. Самі колективи мали можливість проживати й харчуватися в столичному готелі. ПФЛ не осоромилася.

Переможці турніру — друга ліга «Б».

Вибір у тренерів серед гравців був доволі широкий. Так, до збірних клуби делегували наступних гравців:

Збірна команда клубів другої ліги, група "А":

— воротарі: М. Вірковський ("Нива" Т), М. Наликашвілі ("Рось"), Д. Бєлов (ЦСКА), А. Сиринник ("Нафком");

— оборонці: О. Гергелюк ("Верес"), М. Бесараб ("Нива" В), Р. Дорогань ("Рось"), І. Казаков ("Нафком");

— півоборонці: А. Баглай ("Арсенал" Б.Ц.), Д. Кінах ("Верес"), А. Драган ("Нива" В), Ю. Путраш ("Нива" Т), В. Найко, В. Бовтрун, А. Колодязний, Р. Дуда (усі — "Нафком");

— нападники: М. Сергійчук ("Верес"), І. Паськів ("Нива" В), П. Сокіл ("Нива" Т), Б. Адаменко ("Нафком"); головний тренер: ***Олег Федорчук ("Нафком").***

Збірна команда клубів другої ліги, група "Б":

— воротарі: І. Шевченко ("Олімпік"), І. Березовський ("Зірка");

— оборонці: Р. Ємельянов ("Арсенал" Х), Р. Климентовський ("Титан" А), П. Новицький, А. Потивцев, В. Кораюк (усі — "Зірка");

— півоборонці: П. Тарануха ("Олком"), М. Лещенко ("Арсенал" Х), А. Козлов ("Титан" А), В. Климов, Д. Волошин (обидва — "Кремінь"), Д. Хомченовський, А. Сикульський (обидва — "Олімпік");

— нападники: С. Савченко ("Олком"), А. Шарко ("Гірник-Спорт"); головний тренер: ***Ігор Жабченко.***

Збірна команда клубів першої ліги:

— воротарі: С. Тукач ("Ігросервіс"), В. Чангелія ("Оболонь"), Ю. Федорчук ("Волинь");

— оборонці: Т. Киктєв ("Закарпаття"), С. Яворський ("Оболонь"), В. Чабак ("Десна");

— півоборонці: Т. Микуш ("Енергетик"), А. Кива ("Севастополь"), С. Колесник, Р. Погорєльцев (обидва — "Ігросервіс"), М. Сирота, А. Герасименко (обидва — "Олександрія");

— нападники: М. Ревуцький, І. Худоб'як (обидва — "Прикарпаття"), А. Лисюк ("Олександрія"); головний тренер: ***Юрій Коваль.***

Турнір у Щасливому привернув увагу багатьох вітчизняних фахівців. Так, окрім наставників команд-професіоналів та студентської збірної, на матчах були присутні Олександр Іщенко, Віктор Ряшко, офіційно запросили на турнір голову комітету збірних України, заслуженого тренера нашої країни Семена Альтмана.

Відкриваючи змагання, а разом з тим і започатковуючи добру традицію — надавати можливість розкриватися талановитій молоді, президент ПФЛ Святослав Сирота зазначив, що такий форум буде не лише серйозною перевіркою для гравців, а й можливістю проявити себе перед тренерами та селекціонерами.

НА ПОЛІ БОЮ ДЕНЬ ПЕРШИЙ. ФАВОРИТІВ ВІДПРАВИЛИ В АУТСАЙДЕРИ

Регламент турніру передбачав два півфінали, а далі — як на чемпіонаті світу — матч за третє місце та фінал. Фаворитом змагань вважали збірну команду першої ліги. Але команда Юрія Коваля, на жаль, не виправдала сподівань — і у підсумку посіла останнє місце. Але про все за порядком.

2 березня — понеділок
Студентська збірна України — збірна другої ліги група "А" — 1:1 (по пенальті – 3:1).

Студенти (стартовий склад): Бахтіяров, Тетерівський, Гаврилишин, Бут, Мельничук, Крохмалюк, Гребінський, Репа, Блажко, Поздєєв, Охрименко.

2 "А" (стартовий склад): Вірковський, Найко, Гергелюк, Казаков, Кінах, Басараб, Адаменко, Дорогань, Сергійчук, Паськів, Драган.

Перший матч проходив у цікавій боротьбі. Склалося враження, що холодно було лише глядачам у спорткомплексі. Футболісти ж холоду не помічали і вмикали хороші швидкості. Дивно те, що студентська збірна виглядала набагато зібранішою та збалансованою командою. І нехай команда Володимира Лозинського першою пропустила в свої ворота — арбітр призначив доволі сумнівний пенальті, надалі саме студенти диктували умови на полі. Невдовзі, знову ж таки з пенальті, — вже студенти зрівняли рахунок. Більше того, в першому таймі арбітр призначив ще один 11-метровий у ворота студентів, але цього разу переграти воротаря команді другої ліги не вдалося.

На другий тайм професіоналів уже явно не вистачало. А може, вони просто хотіли закидати суперника шапками? У будь-якому разі, нехай і без особливо небезпечних моментів, але студенти постійно тримали в напруженні оборонні редути суперника. За регламентом, після закінчення основного часу одразу мали бити пенальті. В цій серії вдалішими виявилися удари студентів, які й вийшли в фінал.

У другому півфінальному матчі сталася ще одна несподіванка. Збірна першої ліги вилетіла від збірної Ігоря Жабченка, який очолив команду іншої групи другої ліги.

Збірна першої ліги — збірна другої ліги група "Б" — 1:2.

У цій грі переможець визначився в основний час. І вже тоді склалося враження, що команда-переможець — найсильніша на турнірі. Причому, перемогу підопічні Жабченка здобули, граючи у меншості.

Отож, до фіналу вийшли зовсім не ті команди, які, на перший погляд, були фаворитами змагань.

ДЕНЬ ДРУГИЙ. ПРОФЕСІОНАЛИ ПІДТРИМУЮТЬ СВОЄ РЕНОМЕ

Наступний ігровий день ще приємніше здивував результативністю

3 березня — вівторок
Матч за третє місце
Збірна першої ліги — збірна другої ліги групи "А" — 2:4

Головний фаворит отримав на горіхи й у матчі за третє місце. Підопічні Олега Федорчука виправилися за поразку в попередньому матчі й "відвантажили" своїм опонентам аж чотири м'ячі. Натомість команда Юрія Коваля у відповідь змогла забити лише два голи. Сказати відверто, особливих шансів зачепитися за результат у підопічних Коваля не було. Та вони й не особливо старалися.

Відтак збірна першої ліги посіла останнє, четверте, місце у прем'єрному розіграші "Кубка ПФЛ".

А ось збірна другої ліги групи "А" стала першою командою, якій вручили нагороди та медалі. В даному випадку — бронзові.

По закінченні матчу футболістам та тренерам команди були вручені пам'ятні грамоти та дипломи.

Сам трофей.

Фінал

А потім був фінал, у якому зійшлися не лише переможці півфіналів, а, по суті, дві філософії — студенти та професіонали. Хто ж стане переможцем — питання, погодьтеся не просто спортивного інтересу, а й престижу.

Студентська збірна України — збірна другої ліги групи "Б" — 1:2

Фінальний поєдинок став справжнім вінцем турніру. Як не намагалась студентська збірна довести на турнірі, що й напівпрофесіонали можуть здобувати трофеї, однак підопічні Ігоря Жабченка їм цього зробити не дозволили — переможцем напруженого двобою, а заразом і всього турніру, стала збірна команда другої ліги групи "Б". Цікаво, що по ходу зустрічі вели студенти. Відзначитися підопічним Володимира Лозинського вдалося ще на початку зустрічі Однак досягти більшого в цьому матчі їм не судилося. До кінця першого тайму друголігівці зрівняли рахунок, а в другому таймі зуміли провести переможний м'яч. Отож, не втримавши перемоги, студенти віддали красивий кубок старшому брату.

«Студенти» — лише фіналісти.

«Бронзова» збірна 2 «А».

Вручаючи цінний трофей переможцям, президент ПФЛ Святослав Сирота привітав футболістів та тренерів із перемогою, подякувавши при цьому всім командам, організаторам турніру, спонсорам та вболівальникам. На думку Святослава Анатолійовича, перший млинець глевким не виявився. Турнір пройшов на високому рівні й запам'ятався численним фахівцям та функціонерам. А в тому, що турнір обов'язково стане традиційним, є підстави анітрохи не сумніватися.

Команда Юрія Коваля.

Микита КРИЛОВ,
Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

Англія

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Манчестер Юнайтед	26	19	5	2	46-11	62
2. Челсі	28	17	7	4	48-16	58
3. Ліверпуль	28	16	10	2	45-20	58
4. Астон Вілла	*27*	*15*	*7*	*5*	*42-27*	*52*
5. Арсенал	*28*	*13*	*10*	*5*	*41-26*	*49*
6. Евертон	27	12	8	7	36-28	44
7. Вест Хем	27	10	6	11	33-34	36
8. Віган Атлетик	27	9	8	10	27-26	35
9. Фулхем	26	8	10	8	24-22	34
10. Болтон	27	10	3	14	30-38	33
11. Манчестер Сіті	27	9	5	13	43-36	32
12. Сандерленд	27	8	7	12	27-35	31
13. Халл Сіті	27	7	8	12	33-50	29
14. Тоттенхем	26	7	7	12	28-32	28
15. Портсмут	27	7	7	13	29-44	28
16. Ньюкасл	27	6	10	11	33-43	28
17. Блекберн	26	6	8	12	30-43	26
18. Мідлсбро	**27**	**6**	**8**	**13**	**20-36**	**26**
19. Сток Сіті	**27**	**6**	**8**	**13**	**25-44**	**26**
20. Вест Бромвич	**28**	**6**	**4**	**18**	**25-54**	**22**

НАЙВЛУЧНІШІ

Анелька ("Челсі") — 15

Роналду ("Манчестер Юнайтед") — 12

Робиньо ("Манчестер Сіті") — 11

28 ТУР

Портсмут — Челсі — 0:1 (0:0).

Портсмут: Джеймс, Джонсон, Кемпбелл, Дістен, Хрейдарссон, Пеннант (Утака, 70), Маллінз, Девіс, Кранчар, Крауч, Ньюджент.

Челсі: Чех, Босингва, Алекс, Террі, Ешлі Коул, Обі Мікел (Беллетті, 56), Баллак (Мансьєнн, 90+1), Лемпард, Калу (Куарежма, 60), Дрогба, Малуда.

Гол: Дрогба (79).

Вест Бромвич — Арсенал — 1:3 (1:3).

Вест Бромвич: Карсон, Зуйверлун, Аб.Мейте, Донк, Робінсон, Моррісон (Тейшейра, 72), Гриннінг, Корен, Брант (Месенгеш, 72), Мур, Фортуне.

Арсенал: Альмунія, Санья, Туре (Діабі, 46), Ебуе (Ремсі, 67), Кліші, Сонг, Джуру, Насрі (Меріда, 83), Денілсон, Бендтнер, Аршавін.

Голи: Брант (7) — Бендтнер (4, 44), Туре (39).

Ліверпуль — Сандерленд — 2:0 (0:0).

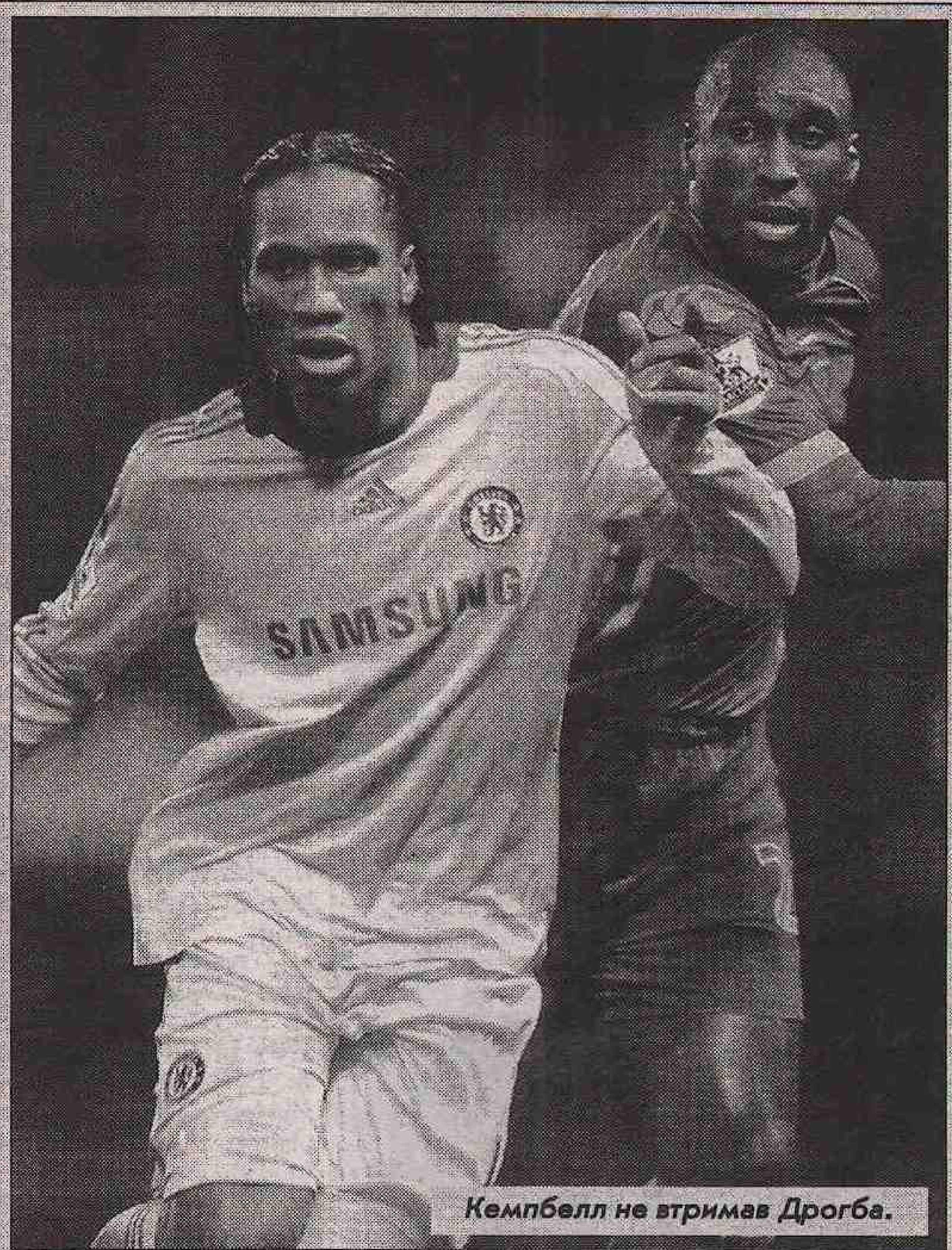
Ліверпуль: Рейна, Каррагер, Шкртел, Інсуа, Маскерано, Хабі Алонсо, Джеррард (Бабел, 82), Бенаюн (Ель Жар, 90), Рієра, Кюйт, Нгог (Лукас Лейва, 70).

Сандерленд: Фулоп, Бен-Хаїм, А.Фердинанд, Коллінз, Маккартні, Мальбранк (Едвардс, 81), Уайтхед, Рід, Ледбіттер (Сіссе, 62), Ричардсон, Джонс (Мерфі, 76).

Голи: Нгог (51), Бенаюн (65).

В англійській першості відбулося невелике ущільнення турів, і замість вихідних чергові матчі проходили на тижні. Немає нічого дивного в тому, що, незважаючи на виснажливий графік, Хіддінк кинув у бій свою основу. Лише Ніколя Анелька в стартовому складі замінив його співвітчизник Флоран Малуда. Благо, в складі "Челсі" є кому забивати. Хоча б тому ж Дідьє Дрогба — саме його точний удар під завісу поєдинку приніс "аристократам" перемогу — 1:0. Черговy, важку, з різницею в один м'яч, як і всі попередні під керівництвом Хіддінка.

Кемпбелл не втримав Дрогба.

Лондонський "Арсенал" у гостьовому поєдинку проти аутсайдера "Вест Бромвича" перервав чорну нічийну серію. "Каноніри", чотири рази поспіль перед цим грали внічию — 0:0, але в звітному матчі завершили поєдинок упевненою перемогою з рахунком 3:1. Це була перша перемога росіянина Андрія Аршавіна як гравця основного складу "канонірів". Цю подію форвард збірної Росії відзначив голевою передачею на Коло Туре, коли був забитий переможний гол. А головним героєм зустрічі став Нікласс Бендтнер, який зіграв свій найкращий матч за "Арсенал". Габаритний данець впродовж 90 хвилин тероризував оборону суперника, забив два чудові голи, відзначився ударом у стійку й кілька разів блискуче асистував своїм партнерам. Саме після передач Бендтнера двічі свій перший гол за "Арсенал" міг забити Аршавін, але, як і в поєдинках проти "Сандерленда" та "Фулхема", російськиі нові перешкоджав голкіпер.

"Ліверпуль" також вирішив не відставати від своїх конкурентів і переграв "Сандерленд" завдяки двом точним ударам після перерви. Спочатку Рієра на фланзі пошив у дурні оборонців "котів" і подав на дальню стійку, Джеррард головою зробив скидку на Нгога, який спокійно відправив м'яч у ворота — 1:0. Буквально відразу тренер гостей дав вказівку розминатися Джибрілю Сіссе, який з'явився на полі через декілька хвилин. Проте зіграти доленосну роль йому не світило, тому що "Ліверпуль" тут же забив другий гол. Нгог відправив м'яч у бік кіпера, а той грубо помилився, скинувши м'яч на ногу Бенаюну. Хавбек збірної Ізраїлю холоднокровно послав сферу в сітку.

Михайло РЄЗНІК.

Леван Кобіашвілі разом з "Шальке" вилетіли.

Кубок Німеччини

1/4 ФІНАЛУ

Майнц — Шальке — 1:0.

Майнц: Вахе, Хуугланд, Бунгерт, Новеський, Хеллер, Кархан, Пекович, Бальяк (Свенссон, 90), Фельнер (Нойштандтер, 76), Баклі (Сото, 66), Бансе.

Шальке: Нойєр, Рафінья, Бордон, Крстаїч, Кобіашвілі, Джонс, Вестерманн, Енгелаар (Ракитич, 63), Фарфан, Кураньї (Алтинтоп, 46), Санчез.

Гол: Бансе (87).

Кубкові чвертьфінали в Німеччині взяли старт у Майнці, де одразу ж сталася перша несподіванка. Для "Шальке" Кубок Німеччини — єдиний шанс потрапити на наступний сезон у Лігу Європи, але, схоже, гра гельзенкірхенців наразі настільки бліда, що й один із лідерів другої бундесліги їм не до снаги!

Маючи надсерйозні кадрові проблеми, господарі поля виходили на домашню арену лише за перемогою. Дивуватися лише залишається тому, що "Майнц", граючи взагалі без лави запасних, примудряється доволі успішно себе показати і в кубку, і в чемпіонаті.

З перших хвилин стало помітно, що іменитішим гостям не хочеться аж надто напружуватись — вони розраховували впоратися з суперником малою кров'ю. Гра не виглядала яскравою, і перший небезпечний момент вдався створити лише на 31-й хвилині, коли Хайко Вестерманн не зумів акцентовано влучити по м'ячу після подачі Фарфана зі штрафного, практично від центральної лінії поля. Цей епізод на певний час збив настирливих господарів з пантелику, і ще до перерви вони могли отримати гол у свої ворота. Фарт виявився на боці "Майнця", коли Крстаїч відгукнувся на закручену передачу від кутового прапорця і поцілив у перекладину.

Бажання "Майнця" здолати суперника було помітним, але в першому таймі, окрім кількох небезпечних дальніх ударів, і згадати не було чого.

Другий тайм продовжився серією наступальних дій з боку господарів. Цього разу вони віддавали перевагу навісам, і якби не холоднокровність Нойєра — стався б програш.

У відповідь Алтинтоп не зумів влучити у ворота з кількох метрів після скидки когось із партнерів. Турковi взагалі ніхто не заважав, тим не менш...

Остання нагода "Шальке" відкрити рахунок була надана Санчезу, але, виконуючи удар на техніку, трохи недокрутив м'яч.

А на 87-й хвилині чергова подача зі штрафного від "Майнця" завершилася результативним ударом Бансе.

Що ж, тепер "Майнц" у півфіналі, а "Шальке" вже сміливо може ставити масний хрест на цьому сезоні.

Кубок Італії

ПІВФІНАЛ

Лаціо — Ювентус — 2:1.

Лаціо: Муслера, Ліхтштайнер (Де Сильвестрі, 79), Крибарі, Сивілья, Коларов, Манфредині (Маурі, 53), Ледесма, Матузалем, Фоджа (Броккі, 86), Роккі, Пандев.

Ювентус: Маннінгер, Григера, Меллберг, Кьелліні, Молінаро, Маркіонні, Сіссоко (Маркізіо, 59), Тьягу (Пульсен, 69), Недвед, Амаурі (Трезеге, 80), Яквінта.

Голи: Пандев (65), Роккі (77) — Маркіонні (34).

Скільки ж недозабивали футболісти "Лаціо"! Сказати, що вони возили "Ювентус" — не сказати нічого! Півфінал — стадія вже така, де навіть італійцям грати другим складом не дозволяє совість, отже, глядачі "Стадіо Олімпіко" посеред тижня змогли побачити справжнє шоу. Єдиною вагомою втратою для "Лаціо" стала дискваліфікація одного з найкращих футболістів цього сезону — Маріо Сарате.

Матч проходив доволі жваво, але без особливо небезпечних моментів. Перший вдалося створити "лаціале", коли Роккі ударом зав'язку вирішив перевірити Маннінгера — австрійський страж воріт виявився напоготові.

А далі, о рідкість, "Юве" почали засуджувати! Абсолютно чистий м'яч від Яквінти не зарахували через офсайд, якого там і близько не було!

Весь перший тайм "Лаціо" володіло територією, але насичена оборона "Юве" не давала змоги зробити щось більше, ніж бити здалеку. Самі ж туринці під завісу тайму зуміли відкрити рахунок. Маркіонні підхопив м'яч, який вискочив зі штрафного після кутового, і за присутності невеликого рикошету завдав невідпорного удару по воротах суперника.

До перерви розлючені господарі мали дві нагоди зрівняти рахунок, але удари Роккі (з близької відстані) і Ледесми (з дальньої) стали, нехай і нелегко, але здобиччю Маннінгера.

Весь другий тайм римляни просто нищили суперника, і немає нічого дивного в тому, що в підсумку вони здобули перемогу. Зрівняв рахунок Горан Пандев, якому в штрафному майданчику суперника дозволили і розвернутися, і вдарити в дальній кут. А перемогу команді господарів приніс Томаззо Роккі — лідер атак "орлів" виграв спринт в Кьелліні і встиг сунути м'яч під Маннінгера.

Але не все так просто для "Лаціо", адже буде ще матч-відповідь у Турині, де "Юве" достатньо таки стало улюбленої стандартної перемоги — 1:0.

Микита КРИЛОВ.

Недвед теж "за бортом".

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

ЛЮБОВ ДО БРАЗИЛЬЦІВ ОБОВ'ЯЗКОВА

Бразилець Вагнер Лав став справжнім скарбом для ЦСКА. Він уже сповна відбив вкладені в нього гроші. Сьогодні ним захоплюються всі російські вболівальники, з нього беруть приклад зовсім молоді гравці. Вагнер знаходиться на піку своєї кар'єри, і, здається, слабких місць в його грі немає. По-перше, Лав зараз штампує голи з інтенсивністю друкарської машинки. По-друге, Вагнер — командний гравець, і цією його якістю сповна користувався Газзаєв, а зараз — Зіко. Власне за нього Вагнер і став таким незамінним гравцем в армійському клубі. Стиль гри форварда і його роль в побудовах Газзаєва була яскраво помітна наприкінці минулого року, коли він самотужки вирішував долю поєдинків. Незамінним Вагнер є й тому, що він постійно відволікає на себе увагу оборонців, створюючи тим самим вільні зони для партнерів. В той же час Вагнер постійно відкривається, намагаючись вийти на ударну позицію. Але на цьому його функції не закінчуються. Вагнер ідеальний під час гри на контратаках, де велику роль грають його техніка ведення м'яча, хороша дистанційна швидкість та чіпкість. За прикладом далеко ходити не треба: гол у ворота "Астон Вілли" в матчі в Бірмінгемі досі стоїть перед очима. Вагнер, отримавши м'яч у центрі поля, розігнав своїм проходом оборонців "Вілли" і розправився з голкіпером, як з дитиною. Ось такий персонаж наводитиме жах на оборону "гірників", і я навіть не знаю, як з ним можуть впоратися Чигиринський, Іщенко чи Кучер.

ВАГНЕР СИЛВА ДЕ СОУЗА

Дата народження — 11 червня 1984 р.
Місце народження — Ріо-де-Жанейро, Бразилія
Громадянство — Бразилія
Зріст — 171 см
Вага — 72 кг
Позиція — нападник

КЛУБНА КАР'ЄРА

		Ч	К	ЄК
2002—2004	Палмейрас	20 (11)		
2004	ЦСКА Москва	105 (58)	16 (5)	44 (28)

НАЦІОНАЛЬНА ЗБІРНА

2003—2008	Бразилія	21 (5)

Вагнер Лав народився в знаменитому місті Ріо-де-Жанейро. Футбольний м'яч був улюбленою іграшкою хлопчика в дитинстві. У три роки маленький Лав відпрацьовував удари в тісній домашній обстановці, але бразильська система підвела, і перші дотики до м'яча призвели до "невеликого" погрому. Хлопчика покарали, але його батьки відразу зрозуміли, в що може вилитися це захоплення. Вагнер ріс тихим і врівноваженим хлопчиком, поводився дуже порядно, й ніхто ніколи на нього не скаржився. Коли подорослішав, частенько став з'являтися у дворі з футбольним м'ячем, і гра поступово посунула решту всіх захоплень на другий план. Як тільки закінчувалися заняття в школі, юний бразилець мчався у двір й цілий вечір до сутінків відточував свою майстерність.

У вісім років Вагнер вступив до футбольної школи міста Бангу (один із районів Ріо), де провчився два роки. Через деякий час продовжив пізнавати ази футболу в районі Кампу-Гранде. У тринадцять років Лав був зарахований до дитячої футбольної школи "Васку да Гама", де навчався близько двох років. Тоді ж у хлопчика з'явилися перші гроші, їх якраз вистачало, щоб проїхати в метро і автобусі та інколи сьорбнути тарілку супу в найближчій забігайлівці. Надалі він знову повернувся до Кампу-Гранде. Одночасно бразилець встиг пограти в "Сан-Паулу", а в шістнадцять років підписав свій перший професійний контракт з "Палмейрасом".

Саме в цьому клубі Лав і зробив собі ім'я. У той час знаменита команда виступала в другому дивізіоні. Дебютний матч вийшов для Вагнера жахливим. 1 вересня 2002 року "Палмейрас" поступився в гостях "Парані" — 1:5. А перший гол нападник забив лише через вісім місяців — 26 квітня 2003 року, у ворота "Бразілієнсе".

Та після цієї події Вагнера по-справжньому прорвало. З 19 голами він став найкращим бомбардиром "Палмейраса" в чемпіонаті, а його команда змогла повернутися до елітного дивізіону. Саме тоді коментатори дали йому прізвисько — "Лав". Є дві версії виникнення цього псевдоніма. Журналісти стверджують, що все це від пристрасті бразильця до жінок. Сам же футболіст говорить, що насправді це через любов до дітей. Вагнеру подобається його прізвисько, адже саме після того як воно до нього приклеїлося, футбольна кар'єра стрімко пішла вгору. Не дивно, що забивного нападника помітили тренери збірної. У 2003 році Вагнер був викликаний до юнацької команди Бразилії і завоював в її складі "срібло" на Панамериканських іграх в Санто-Домінго.

Через декілька місяців Карлос Алберто Паррейра запросив його до основної збірної для участі в розиграші Кубка Америки. Вагнер дебютував у матчі проти Коста-Ріки. Він допоміг своїй команді виграти турнір — у фіналі бразильці переграли Аргентину в серії післяматчевих пенальті. Не дивно, що до гравця стали виявляти цікавість представники інших континентів. Одними з перших були селекціонери ЦСКА. У 2002 та 2003 роках вони пропонували за форварда не дуже великі гроші, але коли сума трансферу сягнула 8 мільйонів євро, представники "Палмейраса" і сам футболіст не змогли відмовитися від такої пропозиції. Довгий час армійський клуб спростовував інформацію про передбачуване придбання Вагнера. Керівництво ЦСКА ніяк не могло вирішити, кого, все-таки, купувати — його чи Фернандо Кавенагі.

Перед від'їздом до Москви Вагнер мав у своєму активі непогані досягнення: у складі "Палмейраса" він встиг записати на свій рахунок 49 м'ячів. 29 червня 2004 року армійський клуб офіційно оголосив про здійснення операції. Вагнера чекала дорога до незнайомої Росії. Бразилець не мав анінайменшого уявлення про Москву, про російський футбол. Ніколи в житті він не припускав, що гратиме в Росії. Важко далося йому й розлучення з рідними та близькими.

У команді молодого нападника зустріли, як рідного, президент клубу Євген Гінер панькався з ним, як з дитиною. Ці теплі стосунки збереглися досі. З першого ж матчу бразилець, на відміну від того ж Кавенагі, не став гаяти часу, а відразу почав демонструвати високу майстерність. Спочатку вболівальники, згадуючи бразильські колонії минулих років, поставилися до нього з великою обережністю. Але в першому ж поєдинку Лав відзначився голом. Потім пішла феєрична серія. Бразилець допоміг ЦСКА здобути ряд важливих перемог у чемпіонаті. Без нього навряд чи армійці змогли показати блискучу гру в Лізі чемпіонів. Вони майже на рівних боролися з "Порту" та "Челсі", однак посіли третє місце в групі й вилетіли до Кубка УЄФА. Як з'ясувалося згодом, вилетіли, щоб виграти трофей.

Бразильський феномен, починаючи з 1/16 фіналу, забивав голи на всіх стадіях, окрім півфінальної, де вистрілив інший бразилець — Даніель Карвальо. Саме ця солодка парочка зробила й фінальний матч із "Спортингом". Карвальо відзначився хет-триком, щоправда, за кількістю результативних передач, а Вагнер остаточно загнав у клітку португальського лева, забивши останній армійський гол у фіналі.

Серед найголовніших якостей Вагнера вже тоді були спокій та впевненість у власних силах. У нього в арсеналі була фірмова (специфічна) техніка, непоганий удар з обох ніг, відмінні паси, прекрасне голеве відчуття. І хоча Вагнер ще був трішки "м'якуватим", це не заважало йому змагатися з потужними й атлетичними європейськими оборонцями.

Що таке не щастить — армійцям і, зокрема, Вагнеру Лаву довелося відчути на власній шкірі восени 2006 року. Здавалося б, коли все йде за планом з перевиконанням графіка, нічого не може зашкодити довести справу до логічного кінця. Отож після чотирьох стартових зустрічей ЛЧ підопічні Газзаєва в турнірній таблиці йдуть на першому місці, причому не пропустили в цих зустрічах жодного гола. У завершальних матчах армійцям, при збігу обставин, могло вистачити й одного очка. Втім замість тріумфу вийшла finita la comedia. Шлях ЦСКА знову перейшов "Порту", що обіграв Вагнера і К° в Москві — 2:0. Втім, все було в руках армійців і в завершальному турі, але доля вирішила інакше. ЦСКА поступився "Гамбургу" і знову вилетів до Кубка УЄФА. Повторити досягнення дворічної давнини не судилося, в 1/16 фіналу москвичі склали зброю перед ізраїльським "Маккабі". Вагнер за весь євросезон не забив нічого, якщо не брати до уваги голи у ворота "Ружемберока" в кваліфікації ЛЧ.

Наступний розиграш Ліги чемпіонів для армійців видався гірше не придумаєш. І коли б не домашня нічия з "Фенербахче" (2:2), бути "червоно-синім" в одному списку з київським "Динамо", яке встановило пам'ятний рекорд із шести поразок. Щоправда, в кожній з п'яти програних зустрічей команда Газзаєва билася до останнього, і гучних фіаско вдалося уникнути. Можливо, внаслідок присутності в складі команди Вагнера Лава, який забивав і у ворота ПСВ, і "Інтеру" з "Фенербахче".

Минулий рік теж видався неоднозначним для ЦСКА. Справи пішли вгору, коли команда почала позбавлятися бразильців. Крім одного, звісно. І звільнилося місце іншим, таким, як Алан Дзагоєв, який став відкриттям 2008 року в Росії. Цікаво, чому тоді так вистрілив Вагнер Лав? Відповідь на це запитання дав Газзаєв: "Вагнер і донині хороший. Ми взяли його в 20 років, і він зростав. У тому числі й як особистість. Він завжди діє на вістрі атаки, і в тому, що він став так багато забивати, величезна заслуга Жиркова, Красича та Дзагоєва". Я не випадково цитую наставника армійців. Саме квартет Жирков —Дзагоєв — Красич — Вагнер Лав зараз робить погоду і, здається, є одним з найкращих у світі. Ця четвірка забила 37 м'ячів у останньому чемпіонаті Росії і понад двадцять м'ячів — у нинішньому розиграші Кубка УЄФА.

Олеся ЮРИНЕЦЬ.

ДОСЯГНЕННЯ

Володар Кубка Америки: 2004, 2007
Чемпіон Росії (2): 2005, 2006
Срібний призер чемпіонату Росії: 2004, 2008
Бронзовий призер чемпіонату Росії: 2007
Володар Кубка Росії (3): 2004/2005, 2005/2006, 2007/2008
Володар Суперкубка Росії: 2006, 2007
Володар Кубка УЄФА: 2004/2005
Срібний призер Панамериканських ігор: 2003
Володар Кубка Першого каналу: 2007
Найкращий бомбардир чемпіонату Росії: 2008

СКАНВОРД №213. «БАРСЕЛОНА»-1992

Фото 1

Фото 2

Фото 3

Фото 4

Бек зб. Словенії'02

Нападник "Дуйсбурга"

"Бохум", "Шальке"

Хавбек "Валенсії"

Фото 1

Фото 2

Фото 3

Швейц. клуб

... Маркевич

... Бармбі

Роберто ...

Фото 5

Фото 6

Пошкодження

Фото 7

... Алвес (бек "Барси")

... Ганцарчик

Клуб із Москви

Елано ...

Нападник "Мальорки"

... Мпенза

Клуб із Марокко

Факт, подія

Форвард "Браги"

Гравець "МС"

Фото 8

Фото 4

Фото 5

Нападник зб.Франції на ЧЄ-1992

Афрік. збірна

Торе-Андре, Ховард

... Поборськи

... Зеттерберг

Тренер "Шальке"

Фото 9

Фото 10

"Неймеген"

Фото 6

Фото 7

Фото 8

Розигриш

Вболівальник

Екс-гравець "Чорноморця"

Фото 11

Нападник зб.Іспанії на ЧС-1994

Фото 12

Фото 9

Фото 10

Фото 11

Фото 12

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Євро-2012

ЧЕРГОВІ ПРОБЛЕМИ ОДЕСИ

Через проблеми з реконструкцією аеропорту Одеса може залишитися без Євро-2012. Про це в ході апаратної наради розповів губернатор Одеської області Микола Сердюк.

За його словами, облдержадміністрація виконала усі свої зобов'язання щодо підготовки до чемпіонату — на ремонт музейного фонду закладені гроші в бюджеті, а ФК "Чорноморець" допоміг в пошуку коштів на реконструкцію стадіону.

"Викликає сумнів лише те, що до 8 травня, коли буде прийматися рішення щодо міст, де проходитиме Євро, мерія почне роботи з реконструкції аеропорту, — говорить чиновник. — Договір з інвестором досі не укладений і він не показав 265 мільйонів гривень, необхідних для реконструкції злітно-посадочної смуги".

Губернатор додав, що договір має бути укладений на найближчій сесії міськради вже в березні. Якщо депутати не підтримають цього рішення, Одеса втратить шанс приймати Євро-2012.

УКРАЇНА ПІДГОТУЄ ТРИ ТИСЯЧІ СТЮАРДІВ

Для обслуговування матчів чемпіонату Європи з футболу 2012 року в Україні має бути підготовлено понад три тисячі стюардів. Про це сказав начальник Департаменту громадської безпеки МВС України Володимир Маєвський.

"Європейська практика залучення стюардів для забезпечення правопорядку на стадіонах вказує на необхідність співвідношення таких охоронців за формулою 1 стюард до 100 вболівальників", — зазначив він.

"Ми порахували, що в Україні для проведення Євро-2012 потрібно понад три тисячі стюардів. Усе залежить від того, скільки місць на наших аренах. Наприклад, якщо на НСК "Олімпійський" приблизно 70 тисяч місць, то в Києві їх буде потрібно 800, в Дніпропетровську — 500, Донецьку — 500, Львові — 300, Харкові — 400, Одесі — 500".

Окрім того, директор Координаційного бюро з Євро-2012 Ілля Шевляк повідомив, що до червня наша країна має підготувати концепцію забезпечення громадського порядку під час проведення Євро-2012 і подати її на розгляд УЄФА.

ЛЬВІВ ГОТУЄ ОСОБЛИВУ ГОРІЛКУ

Львівський лікеро-горілчаний завод планує випуск цілої серії горілчаних виробів до Євро-2012. На цій продукції буде символіка чемпіонату, символіка країн-учасниць, а також вирізнятиметься оригінальною рецептурою. Про це повідомив комерційний директор ЗАТ "Львівський лікеро-горілчаний завод" Ярослав Лойко.

"У січні цього року ми вже випустили "першу ластівку" — класичну українську горілку, в сувенірному упакуванні (кераміка, ємність 0,5л) у формі футбольного м'яча, прикрашеного символікою Євро-2012. Цю продукцію вже можна придбати в мережі фірмових магазинів нашого заводу.

Фахівці Львівського лікеро-горілчаного торгового дому зараз працюють над створенням нових оригінальних рецептур, а також дизайном майбутньої серії горілчаних виробів, яку буде випущено до Євро-2012", — поінформував Ярослав Лойко.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора Л. О. МАКСИМЕНКО
Черговий по номеру М. О. КРИЛОВ
Видрукувано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025032.
Індекс 60994.

